

அடன் “செப்புறு தெய்வப் பல்படையாலுஞ்சிதையாதீர்”
தேவர்களின் பலவகையான அஸ்திரங்களாலழியா திருப்ப
அடன் ஒப்புணர்த்தற்கு வேறொருவருமில்லாதவராக விளங்
குதின்றிர் “ஒப்புறினொபாரீதம் மலதில்லீரே, நீர் இக்கட
லின் நூறுயோசனை யகலத்தைக்காண்டிச் செல்லுதலன்றி
யும் வேண்டுமானால் அண்டத்தப்புறனேயுங்குதி கொள்
வீர்” அதுமட்டோ?

நல்லவுமொன்றோ தீயவுளாடினைவீரீர்
சொல்லவும் வல்லீர் காரிய நீரே துணிவுற்றீர்
வெல்லவும் வல்லீர் மீனவும் வல்லீர் மிடலுண்டேந்
கொல்லவும் வல்லீர் தோள்வலி யென்றங் குறைபாதீர்.

அதுமட்டோ நீர் உருவங்கொள்ள வேண்டுமென்று
கருதிக் கொண்டால் மகமேருவை விடவும் பெரியவுரு
வினைக்கொண்டு நிற்பீர் சிறியவுருவங் கொள்ளக்கருதி
னால் மிகவுஞ்சிறிய வுருவியையும் கொள்ளுவீர் அது
மட்டோ வேண்டுமானால் இந்த உலகினையும் பெயர்த்
தெடுப்பீர்.

தம்மீது சிறிய இரத்தினென்ற வச்சிரப்படையால்
தமது தேகத்திலுள்ள ஒரு சிறியபயிரினையும் இழந்தவீர்
மந்திராலோசனையிலுஞ் சிறந்து விளங்குகின்றீர்.

அதுமட்டோ “நீதியினின்றிர் வாய்மையழைத்தீர் நினை
வானும், மாதர்நலம் பேணாதுவளர்ந்தீர்” அதுமட்டோ
“மறையெல்லா மோதியுணர்ந்தீர்” அதுமட்டோ “ஊழி

அதுமட்டோ குகைகளிற்கிடந்த சிங்கங்கள் நகங்கி
இறந்தன. ஊழிக்காலத்துக்கடலொலியு நாணப் பேராரவா
ரத்துடன் அம்மலையிற்றங்கிய பறவைகளெல்லாம் வானத்
திற்பறந்து சென்றன. யானைகள் காதுகளை யசைத்து
வாலைத்துக்கி வீறிட்டுச் சுழன்றன. பெரும்புலிகளனைத்
தும் தங்குட்டிகளை வாயிற்கவ்வனபடியோடின. அம்மலை
யிற்றங்கின வித்தியாதரரெல்லாம் வாளும்பரிசையுமேந்தி
வானில் விரைந்து சென்றனர். தவஞ்செய்பவ்ரான முனிவ
ரெல்லாஞ் சரீரத்துடன் சுவர்க்கமெய்து வான்சென்றுங்கு
மேலுமுந்து சென்றனர். அம்மலையி லன்றுவந்து விளையாடி
யிருந்த தேவமாதர்கள் மலைசுழன் றமுந்துவதஞற் பயந்து
பணி இராவணனைமித்த கைலையிலிருந்த சிவபிரானை
ஆலிங்கனஞ்செய்த பார்வதி தேவியைப்போல அணைத்துக்
கொண்டு வானிர்சென்றனர்.

இங்ஙனமனைகமான அற்புதங்கள் விளையவிரீல்களை
பூண்டு நின்ற சிறியநிருவடி நின்ற நிழையைக்கண்ட தேவ
ராதிபர் புஷ்பவருஷ முகலையவைகளாலே யவரைச் சந்தோ
ஷப்படுத்தி ஞானஞ் பார ? நீரெண்ணிச் செல்லுங்காரியம்
தடையின்றி நிறைவிவறுமென்று கூறினார்கள் வானரவிர
களும்.

குறுமுளிருடித்தவேலை குப்புறக்கொள்கைத்தாகல்
வெறுவிது விகயம்வையும் விலங்கற்றே ளவங்கல்வீர
சிறுவீதென் நிழற்பாலையல்லை நீசேறியென்றா [பான்.
உறவலித்துணை வ்சொன்னொருப்பட்டான் பொருப்பையொப்

என்றபடி கூறி விரைந்துசெல்லுக வேன்றவுடன், இந்நெடிய தோற்றத்தைச்சிறிது குறுக்கிச் செல்லுதுமென்று நினைத்துப் பின்னுமலையை யழுத்தினருடனே கமது முழந்தாளளவு மலையுடன் பூமியினுட் புதைந்தது. உடனே இருகங்கையையும் விரித்துக் கழுத்தைச்சுருக்கிக் கால்களை மடக்கித் தோள்களைச் சுருக்கி மூச்சடக்கியெழுந்து இலங்கையை யடைவான் ஆகாயவழியே செல்ல நிமிர்ந்தவர். அப்பொழுதவர் சிரமானது சத்தியலோக மளவு நீண்டு காணப்பட்டது.

வால்விசைத்தெழுந்து வன்றாண்மடக்கிமார் பொடுக்கிமானத் தோள்விசைத்துணைகள் பொங்கக் கழுத்தினைச் சுருக்கித்துண்டும் கால்விசைத்தடக்கை நீட்டிக்கட்புலங்கதவாவண்ணம் மெல்விசைத் தெழுந்தாருச்சிவிரிஞ் சலுடுரிஞ்சவீரன்.

என்றபடி செல்லுமிவர் மிக்ககளைகளை யுடைய மரங்களும் யாணையாதிய விலங்குகளும் கவாமிகாரியமாகச் செல்லுமிவருக்குத் துணையாகச் செல்லுவோமெனச் சென்று இலங்கையளவுஞ் செலவாற்றலின்றி இடையில் விழுந்தாங்கு அம்மலையினினறுஞ்சிதறி மேலெழுந்து கீழ்விழவும்; மரங் கொடி செடி மண் கல் முதலியன விழுந்து பிங்கட்டு மனைக்கு அனுசுலமாகவும்; கடனீரானதுவிலகி அரவினால்கிணைக்காட்டவர் பண்டமுத மபகரித்துச் சென்ற பெரிய திருவடி மீட்டுமெய்தினானே? வேணப்பியர் தொடவும் அலைரோனது இலங்கைக்குட் சென்று விழவும் மேலெழுந்து; கண்டோர் பண்டுகடலில் விழவந்தமேரு

வின் முச்சிகரங்களோ? இலங்கையை யுத்தேசித்துச் செல்லும் புஷ்பக விமானமோ? இன்னொரு முறையும் இராவணனை நங்கிழிட்டமுக்கலா, மெனச்செல்லும் வெள்ளிமலையோ? அல்லது கம்மங்களிங் சூள்ளாரன்றோ வவீர்களைக் காண்டோமெனவந்த மேருமலையோ? அன்றேல் உலகநாசகாலத்தி லாவாரித்தெழும் வாயுவின் செய்கையோ? அன்றேல் இராவணனழிவுகாலத்தை விளக்க வடக்கிலுதித்துத் தெற்கேசெல்லுங் சூரியனோ? அல்லது ஒழுக்கங்கெட்ட இராவணனைக்கொல்லச் செல்லுமாசனது சக்கராயுதமோ? அல்லது இந்த உலகமழியுங்காலத்தில் வடக்கில் உதித்துத் தெற்கு லேகும் பூரணசந்திரனோ? அல்லது பெருமாளுக்குரிய திருத்தொண்டனான கருடாழ்வானது செய்கையோ? என்றிகருதும் வண்ணம் சென்றனர்.

செல்லுங்காலவர் எதிரே வானவெளியிற் கோரமான ரூபத்தினையுடைய ஒரு மாதானவன் தோன்றி யாசீர் செல்பவன், எனக்கின்று நீல்லவுணவு, கிடீயது நான் மெத்த, பசியுடையவளாகவிருக்கிறேன் சீக்கிரம் என்வாய்க் குட்புகுந்து என் பசியைத்தணிப்பாயாக வென்றனர். அதுகேட்ட மாருதி யான் சுவாமி காரியார்த்தமாகப் போகின்றேன். போய்வீர்த பின்னருனக்கே யுணவாகின்றேன் என்று கூறினர் அதுகேட்டவர்க்கி கண்களில் நெருப்பெழு அடர்? நீ சொல்வது சிறிதும் பொருத்தமாகவில்லை உன்னை வலிய வழைப்பதனுலன்றோ இவ்வாறு கூறினாய் உன்னை யெடுத்து விழுங்கி விடுகிறேனென்று குறுக்கிட்ட

என். அதுகண்ட விவர் வல்லை பேற்றின்றுதியென அவளு
ருவினும் பெரியவுருவினைக் கொண்டவனெதிரே நின்ற
னர். அதுகண்டவவள் நானிதனிலும் இரட்டியுருவங்கொள்
கின்றேனென்று தனது வாயினை பத்துயோசனை யகலத்
துக்குத் திறந்தனள். அதுகண்டவிவர் அதனிலும் பெரிய
வுருவங்கொண்டனர். அது கண்டவவள் அவ்வுருவினை
விழுங்கத்தக்துவளாயினள். அதுகண்டவிவர் விரைந்து ஒரு
அணுவுருவாயவள் வாயுட் புகுந்து வெளியெய்தி நீ கூறிய
படி நினக்குணவானேன் இனியென்னைத் தடுத்தியா
லுன்னைக் கொல்லுவனென்று கூறித்திரும்பினர்.

உடனே யவ்வரக்கியானவள் ஒரு நல்ல தேவமாதினு
ருவமாகி நீர் செல்லுங்காரியம் வெற்றியுடைய தாகுசு
யானாக்கியல்லேன் கரகை யென்னும் பெயருடைய தேவ
மாதே, உம்மைப்பரீகழிக்கும் வண்ணந் தேவர்களாலனுப்
பப்பட்டு வந்தேன். பரீகழித்துத்தோற்றேன் உம்மை பொரு
ளேனும் வெல்வாரென்று சொல்லவாற்றேன் உமது பராக்
கரமத்தை மெச்சினேன் என்று கூறி மகிழ்ந்தனள்.

இதனை

பேழ்வாயொராக்கியுருக்கொடு செட்பிணைக்கி

கோழ்வாயரியின் குலத்தாய் கொடுங் கூற்றமுட்க

வாழ்வாயெனக் காழுவாய் வருவாய் கொலென்னு

கிவாய் லீகம் பிற்றன துச்சி நெருக்கநின்றான்,

என்பன வாநகன, துணர்க.

. எ - வது .

சாயாக்கிரகணிசங்காரபராக்கிரமம்

எவ்வியற் கிடுதியென்னு விழுத்தெதிரெய்திசேய்ப
பங்கொட லையசைத்துப் பற்கடித் திடியினூர்த்
செவ்வையச் சிழித்துச்சென்ற செவ்வனை யமரோத்த
மங்கியைப் பொருவுமீரத் தனுமனையடைந்து வாழ்வீம்.

(இ-ள்.) நீ யெங்கே போகின்றாய் என்று நிழலைப்
பிடித்து எதிரோவந்து செவந்த பங்கித்தலையை அசைத்
துப்பற்களைக்கடித்து இடிபோல ஆவாரித்து எதிரோவந்த
சாயாக்கிரகணி என்னும் ஸிம்ஹிபைப்பிளந்துசென்ற செவ்
வனைத்தேவர்கள் துதிக்கின்ற அக்கினியையொத்த வீரத்
தனையுடைய ஆஞ்சனையனை அடைந்து வாழ்வோமாக.

இதன் வரலாறு.

ஆறாவது பாக்கிரமத்திற் கூறியவண்ணம் மத்ஸா
மிட்ட சுரையைவென்று அவளாற் புகழப்பெற்று ஆஞ்ச
னையர் கடல்மீது தோனை துணையாகச் செல்லுங்காலத்
தில் மஹாதுஷ்டையா யுள்ளவளும் எத்தகைய வன்மை
யுடையவர்களா யிருந்தாலும் அவர்கள் நிழலின்வழி அவர்
களை யிழுத்துண்ணும் அரிய வித்தைகையைப் பழகியுள்ள
வளும் இராவணனுடைய இலங்கையினகழிபோன்ற வக்
கடலிலொரு துஷ்டஜந்தவா யுள்ளவளுமான வலிஹி

சாயாக்கிரகணி சங்கரா பராக்ரமம்.

அனுமத் பராக்கிரமம்.

நாகக

என்பவளின் சாயாக்கிரஹணி யானவள் இவ்வாஞ்சனே
பாது வருகையைக்கண்டு தன் சாயாக்கிரகணாவல்லபத்தா
லவரையிழுத்தும் வராமையால் பேயுமஞ்சர் தனது பெரிய
வுருவுடன் ஆகாயத்திலெய்தி.

“காதக் கடுக்குறி கணக்கிறதி கண்ணுள்
பாதச்சிலம்பினொலி வேலையொலிப்ப
வேதக்கொழுஞ்சுடரைநாடிநெறிபேணுள்
ஒத்ததின் மேவுமது கைவரையொத்தாள்.” என்றபடி.

கடலொலியினும் பேரொலியாகக் காற்சிலம்புகளோ
சைகாட்ட கொலைத்தொழிலின் நிறத்தைக் கண்ணுள் காட்
டாநிற்பப் பண்டுகடனீர்நடுவில் ஆலிலையிற் பள்ளிகொண்டி
ருந்த பரந்தாமனதிரே பெய்தி நீ யாரடா வென்றுகேட்ட
மதுகைவருக்குச் சமானமானவளாய்.

• “துண்டப்பிறைத்துணை யெனச்சுடரெயிற்றான்
கண்டத்திடைக்கறையுடைக்குடவுள்கைம்மா
முண்டத்துரியரின் முனரிவந்தான்
அண்டத்தினுக் குறையமைத்த பிலவாயான்.” என்றபடி.

துண்டு படுத்திய இளம்பிறைபோல விளங்குங்
கோரைப்பற்களை யுடையவளும், கழுத்தில் விஷத்தினை
வைத்துள்ள சிவனுரித்த யாரினரின் தோல்போன்ற போர்
வையினையுடையவளும் கமலாசனான பிரமனுண்டாக்கிய
வண்டத்தினையும் உறையிலிடுவதுபோல விடத்தக்க பிலம்
போன்றவாயினையுடையவளும் ஆகிவந்தாள் அத்தகைய

வளைக்கண்ட ஹிஞ்சனையர் இவள் அறத்தை யருளோடுத்
தின்றாளான கொடியவரக்கியே பென்பதுனர்ந்தார். அப்
பொழுதக்கொடியவள் இவரெதிரே தனதுபெரியவாயைத்
திறந்து கைகளை விரித்து விழுங்கச்சித்தமாக இருந்தனள்
இருந்தவளைப்பார்த்து.

“சாயாவார் தழுவியத் தழியயின்னும்
பூயாதுவந்த விசைகண்ணொர் தில்லாய்
வாயாலன்ற ரெவொன் வழியடைந்தாய்
சீயாரோவென்னையெனின்ற நிலையென்றான்

ஐ சாயாக்கிரகண வரம்பெற்றவளே! யான்விசைவா
சச்செல்லுதலைக்கண்டும் என்னைத்தடுத்து உண்ணக்கருதிய
உனதுபிலமனைய லாயைத்திறந்து கொண்டு வான்வழியை
யடைத்து நிற்கின்றவளான சீயார் நீயேன் இவ்வாறு நிற
கின்றனை என்றனர்.

அது கேட்டவவள், நீ யென்னை யெரு பெண்பா
லெனக்கருதுந் தன்மையை விட்டுவிடு, என்னெதிரே வந்
தாற்றேவராயினும் என்னால் விழுங்கப்பட்டிற்றுபடுவர்;
அனைத்துயிர்களையும் கொலைபுரியும் பெயமென்னெதிரே
வருவானாயின் அவனுயிரையுண்டு பசியாறுவேனென்று.

“பெண்பாலெனக்கருது பெற்றியொழியுந்நால்
விண்பாலவர்க்கு முயர்வீடு துதறிண்ணம்
கண்பாலடுத்தவுயிர் காலன்வருமேனும்
உண்பானருத்தியத்தொழிபெரியதென்றான்.

என்றுஉறி

அனுமத் பரரக்கிரமம்.

நாகா

இதோ உன்னை புர்த்தின்று என்பகியிற் சிறிதாறுகின்
நேன் என வாயைத் திறந்தான் அன்னனும் தரும முத
லிய வென்னுமோ வென்று சலிக்க அவனதகன்ற வாயுட்
புகுந்து அவன் வயிற்றைக் கிழித்துக் குடர்மாயிபுடன்.

"திருத்தானெயிற்றையவ என்னவிடைசென்றான்.
அறத்தானாற்றிய தயர்த்தமரெய்த்தார்
இறத்தானெனக்கொ டொரிமைப்பதனின்முன்னம்
பிறத்தானெனப்பெரிய கோளரிபெயர்த்தான்"

என்றபடி வெளிப்பட்டுத் தேவர்களிப்பு மிக்காரவாரித்
தப் புஷ்பவருஷம் பெய்யவும் அகரர் அஞ்சி வெயர்வை
யடைபவும் முனிவர்கள் ஆகிகூறவும்.

"ஆர்த்தனர்கள் வானவர் கடானவர் கடுங்கா
வேர்த்தனர் விரிஞ்சனும் வியந்து மலர்வெள்ளம்
தார்த்தனரான் கையெயிற் குருவி வோனும்
பார்த்தான் முனித்தலைவ ராகிகன் பகர்த்தார்." என்றபடி

பிரம ருத்திரர்கள் கண்டு மகிழவும் வெற்றியுடன்
வெளிப்பட்டுச் சென்றனர்.

Spelling Book
Subang
Sairam

அ-வது.

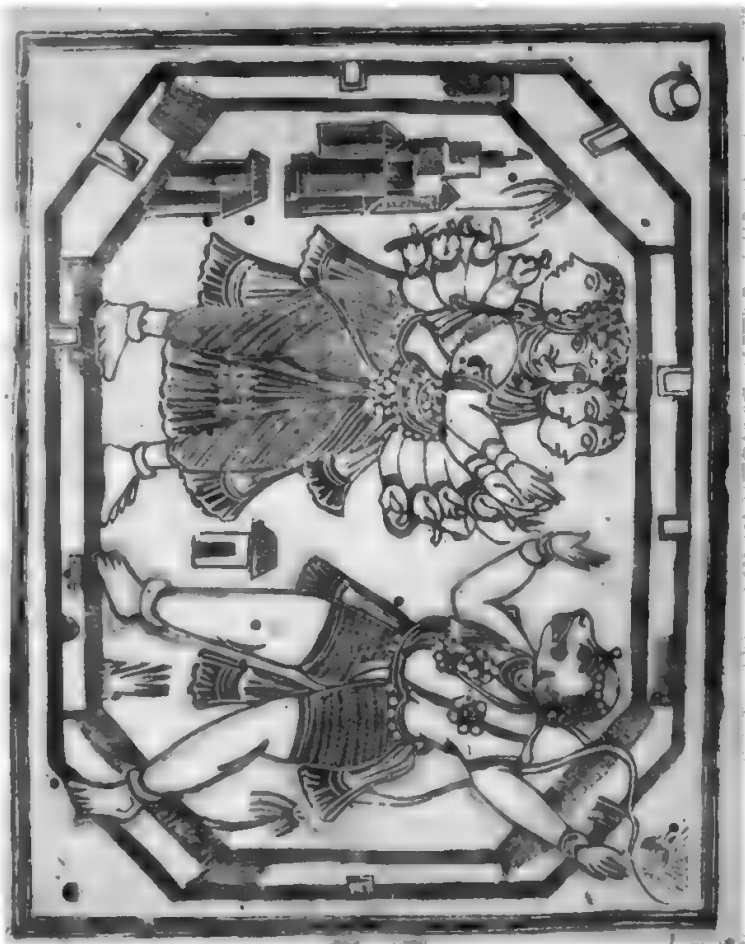
லங்கா ராட்சஸீத் தொப்ஸ
பராக்கிரமம்.

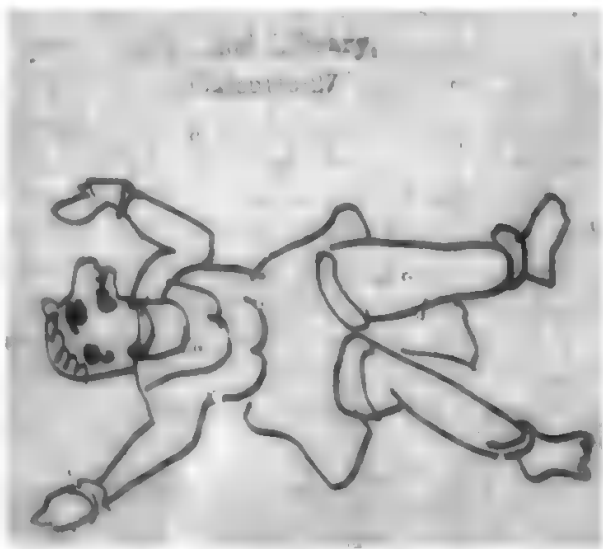
விலங்கலை யணையதோளில் வியனெடுஞ் சூலமேந்தி
விலங்கலையெடுத்தவண்ணல் வியன் பதியகத்திராவில்
விலங்கலை யின் நிவந்த வெறியன்யா ரென்ருட்கோதும்
விலங்கலை யனுமன் தன்னை வியந்தடி பரவீவாழ்வாம்.

(இ-ள்.) மலையணையதோளில் மிகப்பெரிய சூலமேந்
திப சிவனது மலையுள்ள கலையத்தை யெடுத்த பெருமை
யிறகிறந்த எய்தன் சாவணமகாராகனது லங்காகாந்துட்
செல்லுதல் தகுதியன்றெனச் செல்லாமல் இரவில் (திரு
டையப்போல) வந்த வெறியனே நீ பாவனென்றன லங்கா
நகர தேவதையான இலங்கணி என்பவளை ஒரே குத்திற்
கொன்ற நீக்காத பராக்கிரமத்தினை யுடைய சூஞ்சனேய
ரது புகழைக்கூறி அவரதடிமலர்களை வணங்கி வாழ்வோ
மாக-எ-று.

இதன் வரலாறு.

சூஞ்சனேயர், ஏழாவது பராக்கிரமத்தி லுரைத்த
வண்ணம் கருங்கு லுத்தடந்த இலங்கையைடைந்து பக
ன்றசென்றால் வீணாகுகதம் விரையும் பிராட்டியி னிரும்
பிடத்தைக் காணமுடியா தென்க்குதினொரு மறைவிடத்தி

அயர்ந்த இடத்திலிருந்து லங்கையினதூகு முதலியவை
களைக் கவனித்துச் சூரியனத்தமிழ்திரவு தோன்றியவுடன்
ஒரு சிறிய வுருவுடனே அனேகமாயிரம் அசுரர்களால்
காக்கப்படுகின்ற லங்கையின் கோட்டை வாசலின் மதி
வேறிக்குதித் துள்ளேசென்றனர் அங்ஙனஞ் செல்பவரை.

எட்டுத் தோளினையும் நான்கு முகத்தினையு முடைய
வனும் மிக்க ஒளிபொருந்திய மலையினைய வுருவினனும்
சுழலும் கண்டளை யுடையவனும் எதிர்த்துவந்தால் முவுல
கத்தையும் எதிர்க்கு மாற்றலுடையவனும் பொறுஷையற்ற
வனும் வேலும், வாளுஞ், சூலமும், தண்டமும், பாசமும்,
சங்கமும், கோலும், குந்தமும், எந்தியு கைகளை யுடையவ
னும் பொன்னுடை யுடுத்தவனும் நாகங்களஞ்சுமாறு பூமி
பதிரகடப்பவனும் தயவற்றவனும் பஞ்சவஜ்ஜனமான மே
லாலிட யுடையவனும் கடலிற்பிறந்த நல்ல சிறமமைந்த
முத்தமாங்கு யணிர்த்தவனும் சந்தனக் குழம்பணிந்தவனும்
கரேமான ஒலிவிடையுடைய சொல்லினை அடையுனும் முந்
தார மாலை பணிந்த மருடத்தினு யுடையவனும் சூகிய
இலங்கணி பெண்பவன் இவர் செல்விகதகன்குமி விரைந்து
சென்று தடுத்த வில் என்று கூறி சிவிறனர்.

அவனைக்கண்ட திருவடியும் வருகவருகவென்று சீதி
ரேகின்றனருடனே பவளவரைப் பார்த்து புனைதன்றிய
கண்களுடன்.

“ஆசாசெய்தா யஞ்சலைபோது மறிவில்லாய்
சாகாமுலம் தின்றழல்வார் பாற்சலமென்னும்
பாகாரிஞ்சிப் பொன்மதிஞ்விப் பனையாதே
போகாயென்றான் பொக்கைவென்னப் புகைகென்னான்.”

என்றபடி, அடா, தகாதவேலை செய்தனை நினக்கறி
விருக்குடோ இலகுவையும் வேர்களையுந் தின்னுஞ் சாதியா
ஞானவுணக்கு ரோஷமேது, இந்தநல்ல மதிலைத்தாண்டி, வந்
தவழியே போய்கிடு, என்றான் அதுகேட்ட ஆஞ்சனேயர்.

“எளியாவுன்னத் தண்ணன் மனத்திற் கெழும்க
வீளியா நின்றே நீநிலத்தின் வினையோர்வான்
அளியா விவ்வுஞ்ஞானு கலத்திலனை கின்றேன்
எளியே னுற்றால்பாவ தனக்கிங் கிழவென்றான்” என்றபடி.

உள்ளே சிற்றத்துடன் மாதே! யானிந்தவூரின் நீதி
முறைகளை யறிந்து செல்லவந்தேன் யானுள்ளே செல்வ
தனுதுணக்குன்ன கெட்டுப்போகின்றது என்றனர் அது
கேட்ட ஓர்விலங்கொரு பாவனடா நீயானுள்ளுப் போ
வென்று சென்னவுடன் போகாமல் எதிர்த்துப் பேச
கின்றனை திரிபுரதகனது மிக்ககருளெய்த வஞ்சவாஞானல்
ஆசைப்பட்ட நீயெவ்வாறு சென்னவாபென்று கூறிச்சிரித்
தனள்.

இவன் சிரித்ததனைக் கண்ட ஆஞ்சனேயர் பற்காட்
டிச்சிரிப்பாது அவமதிச் சிரிப்பாகத் தம்முட் சிரித்தனைக்
கண்டு, இலங்கணி என்னை பவமதித்துச் சிரித்தனை நீயா

வன் எவனாவதுப்பப்பட்டு வந்தனை நீயிருத்தன்றி யிவ்வூர்
கிட்டுப் போகாய்போதும் என்றான் அதுகேட்ட விவர
இவ்வாறு நீ கூறியதனா இவ்வூருட் புகுந்தன்றி யான்போ
கென் எனிறான். இவர் கூறிய அம்மொழியைக் கேட்ட
சிலங்கனி.

“வஞ்சகம் கொண்டான் வானாமல்லன் வருகாலன்
தஞ்சகம் கண்டாலென்னை யிவ்வுழம் திரையாழி
வஞ்சகம்கொண்ட சன்னுதலே போனருகின்றான்”

வஞ்சகம் கண்டே கல்வெளிகின்றே நிறைவுற்றான். என்றபடி.

ஆஞ்சனேபுரது மனோபாவத்தைக்கண்டு சிவப்போல
நின்று இவ்வாறு நினைத்தனள் இவன் வானானல்லன் வஞ்
சங்கொண்டவனா யிருக்கின்றான். இந்நகருளெமன் வந்
தானுமென்றைக் கண்டஞ்சுவானிவனஞ்சாது விஷதரனான
சிவனைப்போல புன்முறுவல் கொள்கின்றான். ஆதலினிவ
னைச் சும்மாவிட்டுப் போகப்படாதுபோனால் இவ்வூருக்கிவ
னாற்றிக்கு நிச்சயமாக வுண்டாகும் என்றருதி வானரர்
நீயே வெல்வாயென்று கண்களில் தீப்பொறி பறக்கத்தன்
கையிலிருந்த அக்கினிச் சுவாசியினையுடைய சூலத்தினை
அவர்பீது விடுத்தனள் மின்னல்போல வவளெறிந்த சூல
மானது இவரெதிரே வருதது மதனைப் பிடித்திரண்டாக
முடித்தெறிந்து அவள் கையிலிருந்த மற்றையாயுதங்களை
பும்பிடுங்கி ஆகாயத்தில் வீசியெறிந்தனர் தன்னாயுதங்களை
பிழந்தவவள் மலைகளை யெடுத்தக் கழங்காகவாடுந் தனது
கையினாலேயுங்கி போரடி யடித்தனள். அடித்தவுடனே

ஆஞ்சனேயர் அவளைப் பெண்ணெனக்கருதி வேறுவிதத்தி
லொன்றும் புரியாமல்,

“அடியா முன்னமங்கை யனைத்த மொருகையால்
பிடியாவெனினே பெண்ணிவன் கொல்லிற் பிழைபென்னு
.ஒடியா கொஞ்சத்தோ ரடிக்கொண்ட ஐயிரோடும்
இடியேறுண்ட காக்கெனப் பாரிடை கீழ்த்தான்” என்றபடி.

அவளதெட்டுக் கைகளையுந் தமது ஒரு கரத்தினால்
பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு கையினால் அவன் மார்பிலே
சுழை யறைந்தனர் அவ்வறைபட்டு இடியேறுண்ட பாம்
பினைபொப்ப மயங்கிப் பூமிவழிபுருடன் கிழந்து பின்ன
மெழுந்து ஐயினே குரங்கின்கையால் பாண்டிபட்டுச்சாமன்
நினைக்கருத் கழிவுனப் பிரமதேவன் முன்னு ளென்னிட
முறைத்த வண்ணமாயது என்று தேவமதி னுருவெய்தி
ஆஞ்சனேயரை வாழ்த்திப் பிரமனுலக மெய்தினான் பெரு
கப் பாதுகாஞ்சுச் சிறுபிரைபென இலங்கணியை கிதைத்
துத் தாம்வந்த காரிபார்த்த மாஞ்சுனைபர் சென்றனர்.

கி - வது.

மஹத்ரூப பராக்கிரமம்.

மருக்காட்டு மலர்மென்குத்தன் மாதேவி மருண்மீரின்
ஹருக்காட்டு வாயென்றோத வும்பாட்டவர்க்காணு
வெருக்காட்டு மூன்மென்கொன் வேதியன் படைப்பிற்சாரா
வுருக்காட்டிமஹம்பேரொ சொருவியுளத்தன்னைப்பாம்.

(இ-ள்.) மணம்விசும் மலரணிந்த கூத்தலினை யுடைய
சீதாபிராட்டியார் நின்மொழியையான் நம்புகற்குக்கடலைக்
கடந்த நினதுருவியான் காணக்காட்டென்று திருவாய்
மலர்ந்தருள அதனைக்கேட்டுத் தேவருங்கண்டு அஞ்சத்
தக்கதாயும் பிரம்சிசூட்டியி லமையாததாயுமுள்ள தமது
பெரியவுருவியைப் பிராட்டி காணுமாறு காட்டிய ஆஞ்ச
னேபகை யுளத்தன் வைத்துத் தியானிப்போமாக எ-று.

• வரலாறு.

எட்டாவது பராக்கிரமத்திற் கூறியவண்ணம் இலகி
கணியை வதைத் தூர்முழுதூத்தேடி யகோக வனத்திற்
பிராட்டியைக்கண்டு அடிபணிந்து பெருமான் பிராட்டியை
பின்றி வருந்துந்திறமும் அவதாரமுதல் ராவணனெடுத்து
வந்த நாளளலிமுள்ள சகியங்களை யு முரைத்துக் கணு
யாழியை யளித்தனர் அளித்தவுடன் இவனுண்மையாக
நம்பெருமானு லேவப்பட்ட தூதனென்பது மெய்பே
அசரமாய்பென பர்க்குதியது தவறே ஆயினும் ஒன்று.

இச்சிறிய வ்ருவத்தின் யுடைய விவன் தூறுயோசனை
அகலமான கடலின் பெவ்வாறு கடந்து வந்திருப்பான்
இவன் வைநதேயனல்லனை இவனுக்கேற கில்லியே நமதடி
யையும்பணிந்து நிற்கின்றான் இவனையேகேட்போம் என்று
திருவுளத்தில் நினைத்து! மாருதி நீகூறியவனைத்து முன்மை
யேயானாலும் இந்த வருகியையுடைய நீகடலை பெவ்வாறு
கடந்தாபென்பதே யெனக்குள்ள பெரிய சந்தேகமச்சந்
தேகந்தி நும்வண்ணம் நீகடல்கடந்திபாது கொண்டருபம்
மறறென்றானால் அதனையான் காணகிரும்பு கின்றேனென்
றருளிச்செய்தனும் அம்மொழியைக் கேட்ட சூஞ்சனையர்
அன்னையே என்னக் குறித்தந் தாங்கள் சந்தேகப்பட
வேண்டாம் யான்கூறிய வ்னைத்தும் உண்மையே இஃதா
என்னுருகியுங் காட்டுகின்றீறன் என்று.

“கடமன னின்றான் நெழுந கையினன்
விட்டியர் தோளினன் விசம்பின் மேக்குயர்
எட்டிநு, நெழுநக டெய்தி நீளுமேல்
முட்டிமென் தருகொடு விரைந்த முர்த்தியான்”

“பெவ்வாழிப் பெருமையென் றனாக்குஞ் செம்மைதான்
கெய்வழிப் பூதமோ னாத்தின் மேலதோ
அவ்வழித் தந்தெனின னனுமன் பாலதோ
எவ்வழித் தாருமென் றென்னு மீட்டதே”

“ஒத்தவர் கைகொன் றிரியி னோடுப
கொய்த்துற மாந்தொறு மின்மீனிக் குலம்
கொய்த்துற வாமென முன்னும் பின்னரும்
தொத்திய தாக்கை மயிரின் கற்றெலாம்.”

அனுமத் டாக்சிரமம்.

௩௩௫

“கண்டல மறிவொடு கடத்த காட்சியாக்
விண்டல மிருபடை விளக்கு மெய்ந்நமயக்
ருண்டல மிரண்டெக் கோளின் மாச்சடர்
யுண்டல மிரண்டொடு மறு கொண்டீய”

“எனில் தொருதும் தேன் நெண்ணலா
வாணியை யனுமனை யமைய் கோக்குவான்
சேனையர் பெருமையோர் திறத்த தன்நென
யானுறு முலகெலா பனத்தராயன்”

“என்மிறை மருட்டுனு முலகம் யானையும்
தண்டலி லுயிரெலாந் தன்னை கோக்கின்
அண்டமென் ததினுறை யமார் யாரையும்
கண்டனன் ருனுத்தன் கமலக் கண்ணால்”

“எழுத்தயர் செத்தகை பிரண்டு பாதமும்
அழுத்தற வழுத்தலினி வகை யாழ்வுடல்
ஓழுத்தற நிலமிசை விரித்த தென்மிறை
தழைத்தன புரண்டன மீனக் தாமெலாம்”

“வஞ்சியம் மருக்குலம் மறவில் கற்பினுள்
கஞ்சமும் புரைவன கழலக் கண்டிலான்
தஞ்சினா ரக்கொன்று கக்குஞ் சூழ்சியான்
அஞ்சினே னிவ்வுருவ டங்குள் பென்றான்” என்றபடி.

• பிராட்டிக்குத்தமது பேருருவத்தைக் காட்டக்கருதி
வணங்கியகையுடன் அகன்றதோள்களையும் அண்டமுடி
மன் முட்டாமல் விரைந்த திருமேனியையும் ஐம்பெருந்
பூதங்களினு மகன்றயர்ந்த வருவியையும் மேருவினுள்
மரங்களில் மின்மினிக்குலக் தொத்திக் கிடந்தாற்போல

நட்சத்திரங்களாற் சூழப்பட்ட ரோமங்களையும் உலக
விளக்கான சந்திரசூரியர்களின் இரண்மேண்டலங்களையும்
மாறுபடுத்துகின்ற ஞாண்டலங்களையும் உலகளந்த பெரு
மானும் வெட்கத்தக்க பெரியதன்மையையும் உடைய உரு
வமாக நிமிர்ந்துநின்று தமது கண்களாலினைத் துலகங்களை
யும் கண்டனர் இவர்காலடிகள் புதைந்து கடவீரானது
மேற்பொங்கி மீனனைத்தையுங்கரையிலங்கினை இத்தகைய
பேருருவினை வஞ்சியங்கொடியிடைப் பிராட்டியார் தமது
கண்களாற் பார்த்தார்கள் பார்த்தவர்கள் ஆஞ்சனையரது
காலினடிப்புறங்கூட நன்கு கண்டிலர் அவ்வளவு பெரிய
தோற்றமாக நின்றனர் பின்னர் பிராட்டியார் திருவுளத்தி
லினியரக்கர்கள் மாண்டார்கள் இனி நந்துயரமொழிந்தது
எனநினைத்து எனக்குப்பயமாக விருக்கின்றதாதலி னிவ்
வுருவினை அடக்கி முன்னுருவாதி பென்றருளிச்செய்தனர்
பேருருவங்காட்டுதலாலும் பராக்கிரமமான திருவடி, தமது
முன்னுருவாக அடக்கிநின்றனர் பிராட்டியுமஞ்சந்திரத்த
வுருவங்கொண்டமையானு மத்தகைய வுருவினைக் கண்டா
ரெல்லா மஞ்சவராதலாலும் பிறரை யாக்கிரமித்த வுருவ
மாதலாலும் இஃதருக்காட்டு பராக்கிரமமாயதென்க.

. ம - வது

துருமத்வமிச பராக்கிரமம்.

அழிதனை பெர்ல்வா வரக்கனக் கிதுவுமொன்றே
வழிபடு தேவானை வருத்தினு னிருத்தற்கேற்ற
வெழிலுறு மேடையாதி பெய்தியவசோக மென்னும்
பொழிலினை யிறுத்தலீரன் பொன்னடியகத்துள்வைப்பாம்.

(இ-ள்.) பாயியான பொல்லாத அரசர்களுக் கிதுவு
மொன்றோவென்று நாம்வணங்குந் தேவியான ஜானகியை
உபத்திரயித்த ராவண னிருத்தற்குத் தக்கவா றமைத்
துள்ள மேடையாதிகளை யுடைய அசோக வனத்தினை
அழித்த பராக்கிரமரான ஆஞ்சனேயரது பொன்னைய
திருவடிகளை உள்ளத்தில் வைப்போமாத ளுறு.

இதன் விவரம்.

ஒன்பதாவது பராக்கிரமத்தி லுரைத்த வண்ணம்
பிராட்டியார் காணத்தமது. பேருருவினைக்காட்டிய ஆஞ்ச
னேயர் பெருமாட்டி யளித்த சூளாமணியைப் பெற்றுப்
பிராட்டியிடம் பேசிய வருகின்றேனென் றுத்தரவு பெற்று
ராய்த்திரும்பி அச்சோலையிற் சிறிது தூரம்வந்து தமக்குள்
நாமித்தனை தூரம் வந்து ராவணனைக்கண்டு அவனுக்கு நற்
புத்தி புகட்டாதுபோதல் தகுதியன்றும் ஒரு நிமித்தமு
யில்லாமல் அம்முடாத்தமையை நாஞ்சென்று காணுதலுமழ
தன்றும் அரியபெரிய கொடிகள் செடிகள் மரங்கள் தாம
ரையோடைகள் மணன்மேடுகள் கட்டுமலைகள் முதலிய
வைகளை யுடைய விவ்வனத்தினை யழித்து அது காரண

மாகச் சண்டையை புண்டாக்கி ராவணனைக் காணலாம்
நாம் இங்கு வந்து செல்வதற்கிது வேரடை யாளமாக
இருக்குமன்றோ என்று தருதி அவ்வனத்தினை அழிக்கத்
தொடங்கியவர் ஒரு பெரிய வருவங்கொண்டு ஜிராவண
னுக்கு அதிக பிரியமான அவ்வனத்தினைச் சின்னாபின்னஞ்
செய்தனர். உயர்ந்த மரங்களையெல்லாம் பிடுங்கி ராவண
னுக்கு ஆகாயத்திலும் ஒரு சைத்திரவன முண்டென்று
கண்டார்களுதும் வண்ணம் நல்ல நவரத்தின மயமாகவும்
சொர்னகாந்தி யுள்ளவுமான அரிய பெரிய மரங்களைப் பெல்
லாப்பிடுங்கி மேலெறிந்து அடியோடு நாசஞ்செய்து அவ்
வசோக்வனத்தினை வெறுந்தரைவாகச் செய்தனர்.

பிராட்டி யெழுந்தருளி இருந்த சிம்கபா விருஷ
மொன்று தவிரவுள்ள மரக்களனைத்தையுமிநாசஞ்செய்து.

“தாழிரும்பொழில்களெல்லாம் தடைத்தொருதயியனினுள்
ஏழிஞ்ஞேடேழுநாளு மளத்தவ னெனவுமானான்

அழியி னவெணினற வருவரைக் காசமொத்தான்

அழியினிறுதிக்காலத் தருத்திரமூர்த்தியொத்தான்” என்பபடி

ஆஞ்சனேயர் உலகநாந்த பெருமானையும் கடனவெ
ணின்ற மலைபரசான மைநாகத்தையும் உலகமழியு நாளி
றுருத்திர மூர்த்தியையும் போலவும் நின்றனர் உடனே
காவலாளிகள் பரபரிப்புடன் ஒடிவந்து சண்டை செய்
தார்கள் அவர்களைப்பெல்லாம் ஆஞ்சனேயர் வெருலேசர்க்குக்
கொன்ற அச்சோலைபிலுள்ள ஒருபெரிய மண்டபத்தினை
அடியோடு பெயர்த்த இலங்கா நகரத்தி னனேகபாக
மழியும்படி பெறிந்து அழிகாலத்துக் கடலொலியு நான்
விரகர்களை செய்து நின்றனர்.

கக - வது.

கிங்கரத்தொம்ச பராக்கிரமம்.

செவ்வளி லுதிரஞ்சிந்த சேருளத் திலகைவே
லங்கையிலமிக் கீர்க்கேரட் டரியின மென்னத்தன் னிற்
கிங்கரர் தம்மையெல்லாம் கிடைத்தடித் துயிரைமாய்த்த
துவளை யதிறம்பேர் தொய்யனைத் தன்னிவாழ்வாம்.

(இ-ள்.) செவ்விய கண்களிலுதிரஞ்சிந்தவும் வைரமனத்
திற்றுலங்கவும் கூரிய வேல்களழகிய கைகளிற் பொருந்
தவும் கூரிய சிதிரங்குறையுடைய யலைகளைப்போல வந்த
ராவணசுங்கரனைவரையும் அடித்துக்கொன்ற வீரமுடை
யவனுமாரென்று பெயரமைந்த பரிசுத்தரான ஆஞ்சனேய
ரையடைந்து வாழ்வோமாக-எ-று.

இதன் வரலாறு.

பத்தாவது பராக்கிரமத்திலுரைத்தவண்ணம் ராவண
னுடைய அசோகவனத்தை யழித்தங்கொடுத்த காவலாளர்
களையுங்கொன்று மணிமண்டபத்தைப் பெயர்த்து நகரு
ளெறிந்து நகரத்திற்பல பாகத்தினைப் பாழ்படுத்தி வீர
கர்ச்சனை செய்துகொண்டு ஆஞ்சனேயர் நின்றதாலத்து
வீண்பாலர்களுற் சங்கதி யுணர்ந்த தசக்கிரீவன் தனது
போர்வீரர்களான அநேகர்களைப்பார்த்து நீங்காப்புல்லிய
குரங்கைக்கொல்லாமற் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்களென்
றுனுபயினை அவர்களும் அவளுனைப்படி ஆஞ்சனேயரை
நாடிவந்தார்கள் வந்தவர்களெத் தகையரென்னில்.

“காணில மதனிலுண்டு போரென நீவினக்கொல்
தேனினும் களிப்புச்செய்யுஞ் சிந்தையர்த் தெரித்துமென்னின்
காணினும் பெரியரோசைக் கடலினும் பெரியர்கீர்த்தி
வானினும்பெரியர்மேனி மலையினும்பெரியர்மாதோ என்றபடி

இந்தப்பூயிபி லெக்கேனுந் தங்கீட்கொரு சண்டை
யுளதென்று கேள்விப் படுவார்களானு லஃதென்னார்க்குத்
தேனினு மினியதாருமேயன்றிக் கசப்பாகாது; ஆரவாரு
செய்வாராபிழைய, கடலும் நாணத்தக்கதாகும்; வெற்றி
பெற்றமையா லவர்களடைந்திருக்குங் கீர்த்தி வானவெனி
யினும் பெரியதேயாகும்; இவர்களுடற் பருமனுக் கெந்த
மலைபயு மீடுசொல்ல முடியாது; எதிர்ப்பவர்கள் தம்மின
மான அசுரராயினும் அல்லது தேவராயினும் இவரன்றி
யுள்ள யாவராயினும் தடையின்றி யவர்களை வெல்லுந்திற
மன்றித்தோற்குந் திறமிதுகாறமில்லாதவர்கள்; இடையிற்
கட்டப்பட்ட வானினையும் மார்பிவிட்ட கவசத்தினையும்
காலிலணிந்த வீரக்கழலினையும் திவசயளவும் பூரித்த
தோள்களையும் மேகங்களைத் தடவானின்ற கைகளையும்
அண்டமுக்கட்டைத் தொட்ட முடிகளையும் மலைகளைப் பங்
தாடுங்கால்களையும் மேகங்குமுறவது போலவும் பேரிகை
தொனிப்பதுபோலவுந் தொனியாகப்பேசும் பேச்சினையுந்
தேவாகரர்களால் விடப்பட்ட ஆயுதங்கள் பட்டுத்தழும்
பேறிய தோள்களையும் மார்பினையும் யானைகளைச்சிறபழம்
போல்வெடுத்து அடுக்கடுக்காக விழுங்கும் வாயினையும்
இரண்டினம்பிறைபோல விளங்குங் கோரைப்புற்களையும்
நிப்பொறிபறக்குங் கண்களையும் சக்கரங்கள், உலக்கைகள்

கலப்பைகள், வாட்கள், தேடகங்கள், சங்கங்கள், முத்தரங்கள், பிண்டிபாலங்கள், வேல்கள், குலங்கள், கங்கபத்திரங்கள், வச்சிரங்கள், கிலுளம்புகள், எழுக்கள், மழுக்கள், குந்தங்கள், கழுக்கடைகள் முதலிய ஆயுதங்களை பேர்திய கைகளையும் ஈடையாராய் நமது வீரமெல்காம் வாளா போமாறு நம்மை இராவணன் ஒருசிறு குரங்கின்மீது சண்டைக்குப் பேர்க்குச்சொன்னானே பென்று நானுமுள்ளத்தினை புடைபவர்களாய் ஒருவர்முதுகில் ஒருவரிடித்துக் கொண்டு வாயுவேக மனோவேகங்களும் பின்னிடும்வண்ணம் முரசம் முதலிய வாத்தியகோஷத்துடன் அகோகவனத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு கர்ச்சனை செய்ததனைக்கண்ட ஆஞ்சனேயர் சிறிது நகையுடன் ஒரு பெரியமரத்தினை வேருடன் பிடுங்கிக் கையிலேந்திச் சூழற்றிக்கொண்டு அவர்களின் வருகையை யெதிர்பார்த்து நின்றனர்.

இவராத் நிலையைக்கண்டவாக்கர் இவன்தான் இவன் தானென்று கூறிக்கொண்டே கிட்டநெருங்கித் தங்கள் தங்கள் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்களால் தாக்கினார்கள் ஆஞ்சனேயர் அவ்வணுவரையும் கையிற்பிடித்த மரத்தினாலேயே லேசாக வடித்துக் கொன்றனர் மலைகள் நிலைபெயர்ந்து விழுந்தாற்போல அனைவரும் விழுந்துமாண்டனர். இது கண்ட தேவர்கள் சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

௧௨ - வது

சம்புமாலிசந்தார பராக்கிரமம்.

தம்பியை முதலபல்ல தணைப்படை சூழலெய்தி
யம்பினைவேலைவானை யசைத்தவர் புரிந்த பொல்லாச்
சம்புமாலியை வதைத்துச் சயனொலி காட்டிநின்ற
தம்பியை யனுமன் தன்னை கயர்த்தடி யடைந்தவாழ்வாம்.

(இ ள்.) யானைகள் முதலிய பல சைனியங்கள் குழந்து
வாரிற் பச் சென்று அம்பும் வேனும் வாளுமுதலிய விநித்
துப் போர்புரிந்து கொடிய சம்புமாலி பெண்பவனைச் சங்
கரித்து வெற்றிக் குறியாக வீரகர்ச்சனை ரெய்து அசோக
வனத்தில் நின்ற புருடருட்கிரந்த ஆஞ்சனையாறு பெண்
னடிகளை விரும்பி வாழ்வோமாதல் று.

இதன் விவரம்.

பதினொராவது பராக்கிரமத்தி லுரைத்தவண்ணம் கிங்
காரர்களை வதைத்து வீரகர்ச்சனை செய்துநின்ற ஆஞ்சனை
யரைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வரும்வண்ணம் அதி
வீரதீர சூரனான சம்புமாலியை இராவணனுப்பினான்
அவனை இராவணன் கோபமே யோருருக்கொண்டனைய
வன் அத்தகையோன் பல்லாயிரம் பாணைப்படைகளும் பல்
லாயிரம் குதிரைப்படைகளும் அனைகக் கொழிக் காலாட்
படைகளும் ஆனைகமாயிரம் தேர்ப்படைகளும் புடை
குழந்து கொடிக்குடனும் குடைக்குடனும் சாமரைக்கு
டனும் முரசவரத்தியங்களுடனும் ஒரு பெரிய தேரின்மீது

சம்புமாலியென்பவன் வருதலை ஆஞ்சனேயர்கண்டு அவன் போர் தமக்கொரு விளையாட்டாகக்கூடுதி ஆங்குக் கட்டப் பட்டிருந்த நவரத்தினமயமான தேரணக்கம்பத்திலேறியிருந்து மேகவொலியும் திரைகடவொலியும் தாழ்ந்தனவாகவும் அளையுறைபாம்புகள் அச்சங்கொள்ளவும் அசுரருந் தேவரு மஞ்சவும் வீரகர்ச்சனைசெய்து திக்கஜங்களும் யமனும் உள்ளந் திடுக்கிடவும் வானிற்கெடாது காணப்படுகின்ற நட்சத்திரங்களெல்லாம் பலபலவென் றுதிரவும் நிமிர்ந்து தமது இருதோள்களையுந் தட்டினார் அவ்வோசையைக் கேட்ட அசுரர் தாமுங் கர்ச்சனை புரிந்தார்கள் அங்கனங் கர்ச்சனை புரிந்தாரைச் சம்புமாலி யணிவகுத்து நிறுத்திப் போர்புரியச் செய்தனன், அவர்களும் அவனுத் தரவின் வண்ணம் கொம்புகள் சங்குகள் முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கிக்கொண்டு தங்கள் கையாயுதங்களை அவர் மீது வீடவேண்டு முறையில் விடுத்தபு போர்புரிந்தனர்.

அதுகண்ட ஆஞ்சனேயர் தன்கைகளால் அவர்களு விடுத்த அம்பு குலம் வேல் சுட்டியாதிதனைத் தட்டியெறிந்தும் சிலவற்றைப் பிசைந்து தூள்படுத்தியும் நாசஞ்செய்து கீழே குதித்து அங்குக் கிடந்த ஒரு எழுவென்னுந் தண்டத்தை யெடுத்து அங்கு மிங்குமாகத் தாவி,

“இருந்தன நெழுந்தன னிழிந்தன னயர்ந்தான்

திரிந்தனன் புரிந்தன நென்னனி தெரியார்

விரிந்தவர் குவிந்தவர் விலங்கினர் கலந்தார்

பொருத்தின நெருக்கினர் கனம்படப் புடைத்தான் னென்றபடி

அனைவரைப் படிப்படியெனவடித்து நாசஞ்செய்தலும் இவரடித்த வடியால் யானைப்படைகளும் குதிரைப்படைகளும் தேர்ப்படைகளும் காலாட்படைகளும் நாசமாயின முன்னணிப்படை பிவ்வாறு நாசமானவுடனே அதன்பின் னணிப்படை யுச் சம்புமாலியேலினால் அப்படைஞரும் வந்துபொருதார்கள் அங்ஙனம்பொருதாரை ஆஞ்சநேயர்,

“கரிகோடு கரிகளைக் களப்படப் புடைத்தான்,
பரிகோடு பரிகளைத் தலத்திடைப் படுத்தான்
வாரிசிலை வயிறரை வயவரின் மடித்தான்
பிரைமணித் தேர்களைத் தேர்தளி னிரைத்தான்.” என்றபடி

யானைகளை யெடுத்த யானைகண்மீ தடித்தும் குதிரைகளைப் பிடித்துக் குதிரை களின் மோதியும் தேர்களை வாரித் தேர்களின்மீ தெறித்தும் காலாட்களைப் பிடித்துக் காலாட்களை யடித்தும் நாசஞ்செய்தனர். அன்றியும் வாய்போர் புரிவான் வந்தவர்களை முன்முதலிய குழம்பி ரத்தம்வடியக் குத்திக் கொன்றனர். அன்றியும் மல்புத்தம் முதலிய செய்வான் வந்தவர்களைக் காலாதுதைத்து மிதித்துக் கொன்று அச்சோலை முழுதும் பிணக்காடாக்கினர்.

இவ்வாறன்றியும் குதிரைகளினை குதித்தும் யானைகளினை பாய்ந்தும் தேர்கள்மீது பாய்ந்தும் அவைகளை நாசஞ்செய்து அப்போர்க்கு முழுதிலும் அரசரானபோலவும் ஞானிகளுள்ளம் போலவும் விவசையர் கினைவுபோலவும் காற்றாடிபோலவும் திரிந்தனர். ஸ்ரீமந்நாராயணனது சரணாஸித்த ஸ்மரணயுகடைய பாம்பாகவதாகள் அந்தப்

பகவானது விசுதியைப் பெறுவாரென்பதை உண்மையாக
வந்த ஷிளக்குபவரைப்போல,

“அண்ணலவ் வரியினுக் கடியவ் ரிவந்தீர்
கண்ணவ் ரெனும்பொரு ணவையறத் தெரிப்பான்
மண்ணும் வீதம்பினும் மருங்கினும் வலித்தார்
கண்ணனு மனதினுந் தனித்தனி கலந்தான்.” என்படி.

அப்போர்க்குள் முழுதுந் தாமாகவே விளங்கி யானை
களைக் கைகளிலிட்டுக் கசக்கிப்பிழிந்து நாசஞ்செய்து எல்
லாச் சேனைகளையும் கொன்றவுடன் சம்புமாலியென்பவன்
ஒருவனை நின்றான், நின்ற சம்புமாலியி னெதிரென்று
அடா உடன்வந்தோரக்காங்கு மாற்றலற்றவனே பேரீர்புரி
கின்றாயா ஒடிப்பிழைக்கின்றாயா என்று கேட்டவுட னன்
னேன் கடுங்கோயவ்கொண்டு தனது வில்லில் நாணியே
றிட்டு அநேக நூறுபாணங்களை ஆஞ்சனையர்மீது விடுத்த
னன். அவர் அவையனைந்தையும் எழுவாயுதத்தா லடித்
தொடித் தெறித்தனர். அதுகிணை சம்புமாலி அவரையி
லிருந்த எழுவனை அம்பு விடுத்தொடித்து அவர்மீது அம்பு
களை விடுத்தான் உடனே அதிக சீற்றத்துடன் ஆஞ்சனே
யர் ஓரோபாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து அவன் கையிலிருந்த வில்
னைப் பறித்துக் கழுத்தில் மாட்டிவிழுத்துத் தலையை
யறத்துத் தள்ளித் குதிரைகள்மீது குதித்தவையுங்
கொன்று சாரதியையும் உதைத்துக் கொன்று தேரினையும்
தூளுதாளாக உடைத்து நாசஞ்செய்து எதிர்ப்பாரொரு
வருமின்மையால் முன்போல தோரணக்கம்பத்தி லேறி
யிருந்தனர்.

கே - வது.

பஞ்சசேனாபதித்வம்ஸபராக்கிரமம்.

சேனாத்தலைவர்கள் பல்லோர் செறிந்திடச் சேமத்தோர்கள்
கானுற்ற கிரிகன்போந்து கடுமிய தென்னப்பேரது
மானத்தி னேமரஞ்ச மன்னிரின் றுடற்றும்பொல்லாச்
தானேத்தலைவரை வதைத்த தடக்கைமாருதியைத்தாழ்வாம்.

(இ-ள்.) உபசேனாபதிகள் அநேகர் நெருங்கிவ்ராநிற்க
வுஞ் சேமத்தோர்கள் மரங்கொடி செடியாதிகளையுடைய
வனமடர்ந்த மலைகள் நிலைபெயர்ந்து வருமாறு வரநிற்ப
வும் எய்திச் சுவர்க்கவாணரான தேவர்கள் கண்டஞ்சும்
வண்ணம் போர்புரிந்த பொல்லாத பஞ்சசேனாபதிகளைச்
சங்கரித்த தீர்க்க பாருக்களையுடைய ஆஞ்சனேயரடிமலர்
களை வணங்குவாம்.

விவரம்.

முன் பன்னிரண்டாவது பராக்கிரமத்தி லுரைத்த
வண்ணம் சம்புநாலியை வதைத்துப் பொன்னுலகினின்
றும் ராவணன் கொண்டுவந்துநட்டுள்ள தோரணக்கம்பத்தி
திற்பாயர் தின்னம் வருவோர் யாவர் என்று எதிர்பார்த்த
வராக ஆஞ்சனேயர் இருந்தகாலத்தில் ராவணனுனவன்
பஞ்சசேனாபதிகளான கொடிய வகரத்தலைவர்களை ஆஞ்ச
னேயரைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வருமாறனுப்பினான்.

இராவணனுனையை யங்கேரித்த அலர்களும் அநே
கம் தேர்கள் யானைகள் குதிரைகள் காலாட்கள் முதலிய
படைகளுடன் அசோகவனத்தினை யழித்துத் தோரணக்
கம்பத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும் பராக்கிரமரான ஆஞ்ச
னேயரைக் கண்டு தமது சைனியங்களை பவரம் தேவினார்

கள். அவர்களும் முறையே முரசுமுதலிய முழக்கத்துடன் ஆரவாரித்துச் சென்று அம்புமுதலிய ஆயுதங்களை அவர் மீது விடுத்தனர் ஆஞ்சனேயர் தமது ரோமங்களைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு தாங்குபவரைப்போல சிறிதுநேரமிருந்தனர் அவர்கள் விடுத்த ஆயுதங்களெல்லாம் மயிர்ச்சிலிர்ப்பினால் சிதறிவிழுந்தன. அதுகண்ட அசுரர்கள் கடுங்கோபத்துடன் முன்னிலுமதிகமாக ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்துப் போர்புரிந்தனர்.

பின்னர் ஆஞ்சனேயர் முன்னிற்போல எழுவாயுத மேந்தி அவ்வசுர சேனைகளையெல்லாம் அடித்துக் கொன்றனர் சேனையனைத்து நாசமானவுடனே சேனாபதிகளான ஐவருமெதிர்த்து ஒவ்வொருவரும் ஆயிரம் ஆயிரமம்புவிடுத்துப் பொருதனர் பொருதகாலையில் ஆஞ்சனேயர் அவ்வம்புகளைக் கைகளாற் றட்டியெறிந்து ஐவரிலொருவன்றேரைத் தூளாக்கினர் உடனேயவன் ஒருவானினால் ஆஞ்சனேயரை வெட்டினான் அவர் அகிவெட்டினை எழுவினாற் றடுத்து வாளினையொடித் தெறித்தனர் வாள் ஒடிந்தவுடனன்னான் மீட்டும் விற்போர்புரிந்தனன் பின்னர் எழுவினால் வில்லியையும் நாசஞ்செய்தனர் உடனே யவனொரு மலையை யெடுத்திவர்மீ தெறித்தான் இவர் எழுவினாலேயே யம்மலையைத் தூளாக்கி யத்தைக்கொண்டே அச்சேனாபதியை யடித்துக் கொன்றனர்.

உடனே மற்றைய நான்குபேர்களும் விற்களைவளைத்து ஆஞ்சனேயரது தோள்களிற் படும்படி அம்புகளை விடுத்தனர் அவைகளை யவர்கைகளாற் றட்டியெறிந்து ஒருபெருங்

கல்லிண்பெடுத்தவர்கள்மீது கிடுத்தனர். அவர்களதனை அம்புகளா துடைத்தெறிந்தனர் அதுகண்ட மாருதி கோபங்கொண்டொருவனுடைப தேரிண்பெடுத்து ஆகாயத்திலெறிந்தனர் மேற்சென்ற தேர்விசை பொருங்கிக் கீழ்விழுவதன்முன்னர் அதனிலிருந்த அகரன் கீழே குதித்தான் அவன் தகையிற்குதித்தலைக்கண்டு அவன்மீது தாங்குதித்து அவனைக் கீழேதள்ளி நன்றும் மிதித்துக் கொன்றனர் அதுகண்ட எஞ்சிய மூவரும் கிராவாக நெருங்கி இனி பெங்கே போகப்போகின்றனை யென்று அஸ்திரவருஷம் பெய்து போர்புரிந்தனர் அதுகண்ட ஆஞ்சனேயர் தம் திராண்டி கரங்களைபும் ஈட்டி பவர்கள் மூவரிலிருவர் தேர்களைபெடுத்து இருபுறத்திலும் அணைத்துக்கொண்டு வானிலெழுந்தனர் இவரிருபுறத்திலும் அணைத்தவுட னந்தவிர தங்கள் பொடிபொடியாகப் பொடிந்து குதிரைகள் சாரதிகள் முதலியவுமழிந்து நாசமாயின வாதலும் இரண்டகர்களுந் தப்பித்தவர்களாய் ஆகாயத்தில் வின்று இவருடன் டொருதனர் பொருதவர்களின் கைகளிலிருந்த கிற்களை ஒடித்து அம்பருத்துணி வான் முதலியவைகளை நாசஞ்செய்தனர் உடனேடவர்கள் இவருடன் மல்லுபுத்தம் புரிந்தனர் இவர் அங்கிருவாரையும் ஒவ்வொருகுத்தி துரிகார வாங்கி பமலோகஞ்சேர்த்தவானில்லடக்கும் இச்சண்டை, பென்றகுமோவென்று தேரினின்று பார்த்த மற்றைய ஐந்தாவது சேனாபதியின் தேரின்மீது ஒரே பாய்ச்சுகாகப் பாய்ந்தனர் பாய்ந்தவுடனே தேருடன்தானும் நாசமெய்தினான் இதனைக்கண்ட வானவர்கள் மழிச்செய்யத்திரும்பினர்.

கச்ச - வது.

அகூத்யமர்த்தன பராக்கிரமம்.

நொண்டலிற் கரியமேனிக் குனிசிலை யசாவெள்ள
மண்டிபொன் தருகிற்சூழ மறவியு மஞ்சமாற்குல்
அண்டிசின் தறிபோர்செய்த வட்சயன் தன்னையட்ட
திண்டிழல் வாயுமைத்தன் திருவடி பிணைகன்போற்றி

(இ-ள்.) சூல்வர்ப்பந்த மேகத்தினுள் கரிய உடவினையு
டைபவர்களும் வளைந்த வில்லினை யுடையாருமாகிய அசுர
சேனைகள் ஒருவெள்ளக் கணக்காக நெருங்கி அருகிற்சூழா
நிற்ப யமனுமஞ்சம் வண்ணம் நெருங்கியின்று கொலைக்
குரிய சண்டையைச் செய்த அகூத்யனென்னு மசுரனைக்
கொன்ற மிக்க வன்மையினையுடைய வாயுகுமாரரான
ஆஞ்சனேயர தழுவிய உபயசரணங்களுக்கு நமஸ்காரம்
என்றவாறு.

விவரம்

பதினமூன்றாவது பராக்கிரமத்தி லுரைத் தாங்குப்
பஞ்சசேனாதிபர்களான அசுரவீரர்களைக் கொன்ற வீரரதி
வீரரான ஆஞ்சனேயரைப் பிடித்துவரும்படி கருதி நான்கு
லக்ஷத்துப் பின்னீராயிரம் தோழர்களுடனும் ஒருவெள்ள
மென்னுங் கணக்கினையுடைய சைனியங்களுடனும் தேவ
ராசனுக்குரிய ஒரு பாரிய தேரின்மீது ஆரெனக் கிளையெ
னப் பேரிழத்தள, பூரி, காகள, சங்க, படக, முரஜ, முர
தியு வாத்திய கோஷத்துடனும் வில், வேல், வான், தண்ட,

சூல, பிண்டி புல, முசல, தோமா, முசுண்டி, கப்பண, பாச வங்குசமாதி யாயுதங்களை நிரப்பி அநேகமாயிரர் தேர்களுடனும் இருதன்களினுஞ் செவப்புநிறத் ததும்ப மகுடஹார கேயூர கட்ட கங்கை கவசமாதிப வாபரண பூஷிதனாய் தன் தந்தையைப் பார்த்துநாந்தையே? நமது கைனிப வீரர் முதலிபவர்களைக் கொன்ற வீரமுள்ள அக் குரங்கினைத் தேவரீராணைப்படி கொல்லாது பிடித்துக் கட்டி நிராடங்கமாக இங்குக் கொண்டுவருவேன் அக் குரங்கு மாயாசாலங்களை யுடைய தேவகுயிலும் சரி பன் டிராணியனை வச்சிரத் துணின்வழி பெய்திக்கொன்ற உக் கிரங்கிங்க மாளுநஞ்சரி யாங்கினைப் பிடித்து வருகின் றேனென்று சபதங்கறி இராவணன் கைமந்தனான அட் சப குமாரனென்பவன் விரைந்து வந்தி, தோணக் கம் பத்தி லேறியிருந்த ஜயவீர ஹனுமத்தரைப் பார்த்து சிரித்த இந்தக் குரங்குதானே இதனையிதோ பிடித்து விடுகின்றே னென்று 'அவர் திறமறிபாது கூறுவதனைக் கேட்ட சாரதியானவன், அவனைப் பார்த்து அழுகிற் கிறந்த அண்ணம்! இதனைக் குரங்கென்று நினைத்து அவ மதிக்கவேண்டாம் டுண்டு குரங்காகிய வாலியினிட மகப் பட்டு உயிர் தப்பிவந்த லங்காதிபனை நினைத்துக் கொள் வீராக அதோ ரத்தமழை பெய்கின்றது தேர்க்களில் துஷ்டபுகழிகளான காகங்கள் முதலியன சண்டையிட்டு விழுகின்றன வீரர்க ளணிந்துள்ள ஆபரணங்களெல்லாம் கழந்துக் காணுகின்றன. மன்காற்று வீசுகின் றது ஒவ்வொருவரு மணிந்துள்ள மணமாலைகளினுந் துர்த்

கந்தம் யிகென்றன, தேவரீர் முகமும் நிறமாறி யிருக்கின்
றது, பாணிகளு மதரீரடங்கெவைபாக நிற்கின்றன, இவை
களை புற்றுப்பாரும் இவைகளால் ஆபஜயமுண்டாகுமென்
பது தின்னம் ஆதலின் யிரைந்து நகரஞ்சென்று மற்
றொருமுறை வருவேம் கொடியாடைபு மறுந்து யிழுந்
ததி என்றுகறி பதனையும் பொருட்படுத்தாது நீ இவை
களைபெல்லாமெனக் குரைக்கவேண்டாம் ரதத்தினை முறை
பாக ஒட்டு ஒரு குரங்கைப் பிடித்தற்கு இத்தனை பாலோ
சனைபக என்று கர்ச்சனைசெய்து தன் சைனியங்களைப்
பார்த்து இக்குரங்கைப் பிடியுங்கள் என்றான் உடனே
அவர்கள் கல்லென்னும் மைக்கடலொலியும் இடிபொலியு
நாண வெழுமுரசொலியுஞ் சிற்றொலியென்னுமாறு பொற்
றைபந் தோள்தீட்டிக் கர்ச்சித்து அம்பிமுதலிய ஆயுதங்
களா லஞ்சனாகுணவை அதியிரபராக்ரீரம பாணுவையடித்
தார்கள். இங்ஙனமடித்த அசுர சைனியங்களைக் கண்டு
மிகவு மகிழ்ச்சிகொண்டு தோறணக் கம்பத்தினின்றும்
கீழே குதித்த ஆட்டுமந்தையிற் புலி புருந்தாற்போல
புருந்து அசுர சேனைகளைக் கொல்லத் தொடங்கினர் கீழி
றங்கிப் போர்புரிவதனைக் கண்ட லகரர் யிரையிலெளி
தாக வவரைப் பிடித்துவிடலாமென்று கருதி ரதங்களை
பவிரீம்து மோதும்வண்ண மோட்டினார்கள் அவைக ளவ
ருதைத்த உதைகளால் அச்சமச்ச குத்துக்கால், கூவிரஞ்
சக் காமுதலிய வளைத்தும் பொடிப்பொடியாடி அழிந்
தன பாணிகளையேயினர் முட்டவந்த புரணிகள் மிட்ட
வந்தவுடன் எட்டியுதைத்துக் கொன்றனர். கட்டங்கட்

டமாத வந்த குதிரைப்படைகளை அதிருங்குாலுடைய பாணிகளை வாரியெறிந்து நசுக்கிக் கொன்றனர். அணியணிபாக வந்த துணிவுடைச் சேனைகளை முணிகட்டிய வாலாடித்துக் கொன்றனர். சேனாபதிகளாகின்று சோனாமேதம்போல அம்புவிடுத்து வம்பு விடுத்தவர்களை பெல்லாம் எட்டியுடைத்தும் கட்டி அடித்தும் காலான் மிதித்தும் வாலால் வலித்தும் கையாற் பிசைத்தும் கொன்று குவித்தனர். உடனே நான்குலகூத்துப் பன்னிராயிரத் தோழர்களுடன் அசுரயனெதிர்த்துச் சங்கநாத சிங்க நாதங்களாற் கடலொலியை யடக்கிப் பற்கடித்து விற்பிடித்துப் பாணங்களை விடுத்துப் போர் புரிந்தனர். சாண்பிடித்துத் தைலமுட்டி மெழுமுழனால் தேய்த்துப் பளபளப்பாக்கி வைத்துள்ள கடரிய நாராசபாணம் பதம முகபாணம் அர்த்தசந்திர பாணமுதலிய பாணங்களை விடுத்துக் கடம்போர் புரிந்த அசுரயனையும் அவன் தோழர்களையும் கண்டு சிற்றங்கொண்டு வெடியுமிடியு நாணத் தோள்கொட்டி யாஞ்சனையர் அங்குக்கிடந்த ஒருபெரிய எழுவாயுத்தினை பெடுத்துச் சுழற்றி அக்கோடி யசரர் குமாரர்களையுஞ் சிங்கம் யானைமத்தகம் பிளக்குமாறு அடித்து மண்டைய யுடைத்து முகங்கடுத்து வெடுவெடுத்துக் கொல்லுதலைக் கண்ட வவர்களிலனேகர் இவனெதிரே நின்றால் நாம் சாவோமென்று கருதிப்பயந்து காகம் கழுகு பருந்து நாய் நரி பூதம் பிசாசும் முதலியவையாக உருமாறியும் பிணமலைகளி னுள்ளொளித்தும் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டனர். இவைகளைபெல்லாம் கண்ட

அக்ஷய னஞ்சாதெதிர்த்துக் கூரிய பாணங்களை விடுத்து
ஆஞ்சநேயருடனேச் செந்நிறமாக்கினான் அதுகண்ட வாஞ்
சநேயர் விரைந்து ஒரே பாய்ச்சலாகத் தோரணகம்பத்
திற்பூவி யதன்மீதிருந்தனர். அதுகண்டு மிகுந்த மூகிட்சி
கொண்ட அக்ஷயன் ரதத்துடன் தோரணக்கம்பத்தின்
அருகிற்சென்று வீரகர்ச்சனை செய்து கடம்போர் புரிந்த
னன் சிறிதுநேரம் அவனுடைய அம்புகளைக் கைகளாற்
றட்டியெறிந்து அவன் தேரின்மீது ஒரே பாய்ச்சலாகப்
பாய்ந்து தமது திருவடியே ஒரு குழவிக்கல்லாகவும் ரதம்
குதிரை சாரதி அக்ஷயன் முதலான பொருள்கள் அரைக்
கும் பொருள்களாகவும் தரையோ ரம்மியாகவும் கொண்டு
தேய்த்து மிதித்து மிதித்து இன்னதென்று தெரியா
வண்ணமாக்கி யழித்துக் கர்ச்சித்தனர். இதனைக் கண்டு
இவ்வித் தங்கள் துன்பம் விரைவி லொழியுமென்று கருதி
மிகுந்த மனோல்லாசத்துடன் தேவர்கள் புட்பவருஷம்
பெய் தாரவாரித்தனர் ஆஞ்சநேயர் பின்னும் வருபவர்
களை யெதிர் நோக்கித் தோரணக் கம்பத்திற் பாய்ந்தி
ருந்தனர்.

கரு - வது.

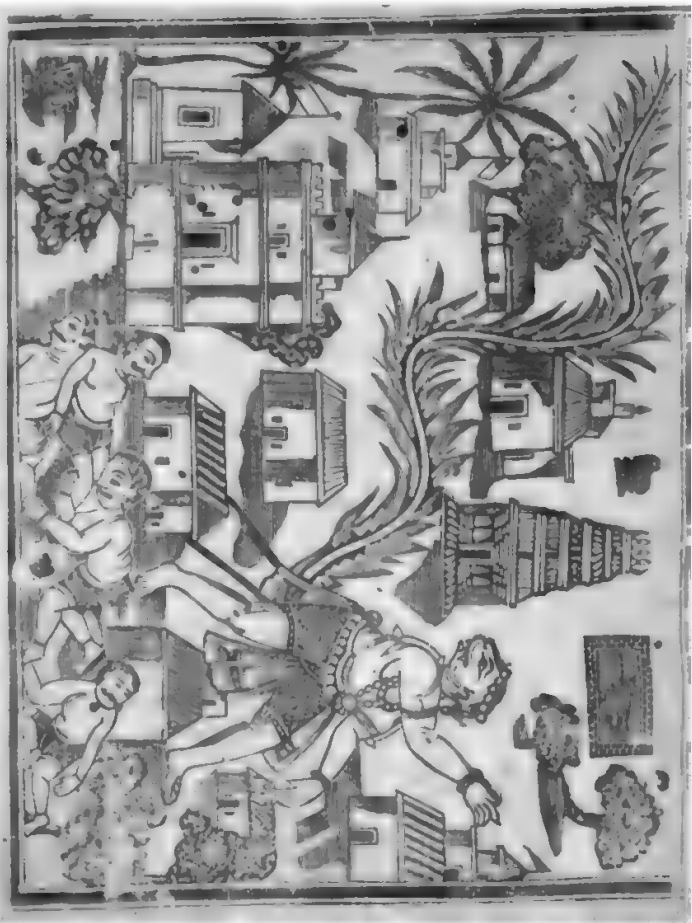
இலங்காதகன பராக்கிரமம்.

தலங்கையை யெடுத்துப்போற்றச் சமீரணன் புழந்தவாழ்த்த
மலங்கையை முனிவர்யாரு மன்றின் குசிகுற
சலங்கையை யணிந்தபாதத் தானவர் மகளிரேங்க
லிலங்கையை யெரித்தவீர னிணையடி முடிமேல்வைப்பாம்.

(இ-ள்.) உலகம் கைத்துக்கித் துதிக்கவும் வாயுதேவன்
புகழ்ந்து வாழ்த்தவும் ஆசாதிகளை வெறுத்த சிறந்தவர்
கள் ஆசிகுறாழிற்கவும் சதங்கையணிந்த தாள்களை யுடைய
ஆசாமடந்தைய ரேங்கவும் இலங்கையை யெரித்த பராக்கிரமரான
ஆஞ்சனேயரது திருவடிகளைத் தலைமீது வைத்துத்
துத் துதிப்போமாக-எ-று.

இ த ன் வ ர லா னு.

பதினான்காவது பராக்கிரமத்தி லுரைத்த வண்ணம்
அட்சயணிக் கொன்று தோரணக் கம்பத்திலிருந்த ஆஞ்ச
னேயரைப் பிடித்து வருவதாகப் பிரதிக்கினை செய்து
ஆயிர மாயிரமான சதுரங்கங்களுடனே இராவணனது
மூத்த குமாரனான இந்திரசித்தென்னும் ஆசா சிபேஷ்
டன் ஒரு பாரிய தேரிலேறிவந்து சைனியங்களை விடுத்
துப் போர்புரிவித்து நின்றலும் ஆஞ்சனேயர் தோரணக்
கம்பத்தினின்றும் விரைவாகக் கீழிறங்கித் தேர்கள்
பாணிகள் குதிரைகள் காலாட்கள் என்னுஞ் சதுரங்க

சைனியங்களையும் கண்களை மூடித் திறப்பதற்குள் உதைத்
தும் அடித்தும் இடித்தும் குத்தியும் மொத்தியுங் கொன்
றனர். அதுகண்ட மகாலீரஞ்ஜ இந்திரஜித்து கடுங்கோ
பங்கொண்டு தனது பெரிய வில்லைவளைத்து நானேறிட்டு
குணத்தொனி கங்ஷி ஆரவாரத்துடன் போர்புரிந்தான்.
இவன்செய்யும் போரினைக்கண்ட ஆஞ்சனேயர் ஒருபெ
ரிய எழுவாயுதத்தினை பெடுத்துக் கையிற் பிடித்து அவன்
விடுத்த ஆயுதங்களை யெல்லாம் பொடிப் பொடியாகப்
பொடித்தெறித்து வீரகர்ச்சனை செய்து விரைந்துசென்று
அவன் கையிலிருந்த பெரிய வில்லினைப் பிடுங்கி இருதுணி
யாக ஒடித்தெறித்தனர். அதுகண்ட இந்திரசித்து பின்
னும் அதிக கோபத்துடன் ஒரு இந்திரதனுசை பெடுத்து
வளைத்து நானேசை கண்டு அபரிமிதமான அம்புகளை
அதனில் வைத்து விடுத்த ஆஞ்சனேய ருடலமெல்லாம்
இரத்தமயமாக்கினான்.

இவனில்வாறு செய்ததைக்கண்டு வானரகேசரிபாஷு
வர் அவன் நிலையணிபான மருடமுடைந்து விழவும் மண்
டைபிளந்து மலையினின்று மருவியொழுருவது போல
சோரியொழுருவு மொரே ஓரடி மனிடையி லடித்தனர்.
அவ்வடிபட்டு இரத்தமொழுகைய இந்திரசித்தன் பின்னு
மனேக பாணங்களை விடுத்துப் பொருதனன். அவன்
விடுத்த பாணங்களையெல்லா மெழு மராமரமென்னு மித்த
கைய ஆயுதங்களால் நாசஞ்செய்து அவன் தேரினருகிற்
சென்று அதனை ஒருகையாலெடுத்து மேலேபெறிந்தனர்

தேருடன்மேற் சென்றவன் கீழ்க் கிழாமற் தப்பித்து லகு
வாகப் பூமியிற் பாய்ந்தனன். இவனின்வாறு பூமியிற்
குதித்தற்குள் அவனுடைய சேஷமத்தேர் அனைத்தையுஞ்
சின்னாபின்னமாக உடைத்தெறிந்தனர். அதுகண்டு இந்
திரசித்தன் பிரமாஸ்திரமென்னு மஸ்திரத்தை பெடுத்து
அதனைப் பூசிக்குமுறையிற் பூசித்து விடுத்தனன் அது
ஆதிசேடனைப் போன்ற ஒரு பெரிய பாம்பினுருவமாகி
ஆஞ்சனேயரை வந்து சூழ்ந்துகொண்டது அதுகண்ட
அஞ்சனூரந்தனர் அதனைப் பிரமாஸ்திர மென்றறிந்து இவ்
வத்திரபந்தனத்தை பாநாரமாகக்கொண்டு இராவணனைக்
காணலாமென மௌனமாக இருவிழிகளையும் முடிவிருந்
தனர்.

அதுகண்ட இந்திரசித்து இவரை அகாலீரர்களைக்
கொண்டிழுப்பித்து ராவணனுடைய சபைக்குக் கொண்டு
போயிவரை பவனெதிரே நிறுத்தி இதோ கொண்டு வந்
தேன் இவனையினித் தேவரீர் திருவுளம்போல் செய்யலா
மென்றவுடன் ஆஞ்சனேயர் இருவிழிகளையும் திறந்து ராவ
ணனுயர்ந்த சிங்கவகிழி விருத்தியைப் தன்னை பவனெ
திரே நிறுத்தி யிருத்தலையும் கண்டு உடம்பைப்பொருத றுத
றினர் உடனே பிரமாஸ்திர மொய்த்திருந் விடந்தெரி
பாது கிலகி பொழிந்தது ஒழிதலும் தமது வாலை மிகவு
ரிட்டி இராவண சிங்காதனத்தினு முயரமான ஆசனமாகச்
செய்ததன்மீ திருந்தனர். இராவணன் அவரைப் பார்த்
துச் சீற்றத்துடன்,

“மேயிலோ ஞானியே செங்க னிச்சியோ
தாமரைச் சிவனோ ததெட் பஹிஸப்
பூமிதாம் சொருவனோ பொருது முற்றற
காமிமு முருவமும் காந்த வண்ணினும்.”

“நின்றிசைத் தயிர்வெர் லெக் காலனோ
• நின்றிசைத் தயிவற வெயிந்த கொற்றனோ
தென்றிசைச் சிவனோ திசையி னுடையர்
என்றிசைத் தென்றவர் பாருள் பாவளி.”

“அந்தணர் வெவ்விதி னுதி யானையின்
அந்தற விடுத்தவோர் வயவெம் பூசமோ
மும்பொரு மலருளோ ன்னிவக்கை முற்றறச்
சிந்தனைத் திருத்திப் திரிந் தெய்வமோ ”

என்று கேட்பத்துடன் வினாவினா னுண்மனம் வினாவிய
விராவணனைப் பார்த்து இராவண! பான் நீ கூறிய எவரு
மல்லேன் கோதண்ட வில்லியான ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தி
யின் தாதன் வினாநிலங்கதையை காணியவந்தான். என்
றனர் என்றவுடன் தாவணன் சிரித்து ஒ மனிதனான ராம
தாதனா நீ பென்றனனுடனே ஆஞ்சனேயர் இராவணா நீ
ராமபிரானைக் கெவலமான மனிதனென்று நினையாதே
அவர் பிரமருத்தி ரோந்திராதி தேவகையுமாகு மூர்த்தி,
ஆதிமூலமான வைபவன் ஆழிக்கையளி சுபாம்பூ மெய்பன்
துப்பர்க்குத் துப்பன் மெய்பர்க்கு மெய்பன்,

“மூலமு கெயுமீது மில்லதோர் மும்மைத்தாய
காலமும் கணக்குகீத காலன் கையிலேந்திச்
குலமும் திரிசுக்குக் காலம் தறந்தொல்லி
யவ்மு மயமும்வெள்ளிப் பொருப்பும்விட் டபொத்திவந்தான்.”

‘அறத்தனை நிறத்திலேத மருங்குந் தறைத்தரித்தித்
திறத்தெரிந் துலகம்பூணச் செஞ்செறி செலுத்தித்தியோர்
இறந்துந் துறித்தத்தகோ ரிடனுடைத் தேகவி ன்
பிறத்தனை நன்பெதற்பாத மேத்துவார் பிறப்பறப்பான்.

இத்தகையனந்த விராமச்சந்திர முற்றத்தி யென்றறிந்
துகொள்க என்றனர். அதுகேட்ட ராவணன் புல்லிய
மனிதனை யென்முன்னர்ப் புகழ்ந்த இவனைக் கொல்கின்
றேனென்று கூறிய காலத்துத் தூதனென் றானைக்கோறல்
முறை யன்றெனக்கூற வதுகேட்ட ராவணன் வாலிற்
கிழி சுற்றுவித்துத் தீப்பற்றிக்கொள்ளச் செய்துவிடுதலே
தருந்த மரியாதையென்று கூறினான்.

ஆஞ்சனேயர் பிராட்டி வீஜயமாகவும அநேக நியா
யங்களைப்பேசி வாலில் திரிசுற்றித் தீயிட்டபின்னர் இந்த
விலங்கையை நெருப்பிட்டிக் கொளுத்திப் பின்னர்க் கூடல்
தாண்டிப்போவதே நலமெனக் கருதி மவுனமாக விருந்
தனர்.

இராவணனுடைய கட்டளையால் அசுரர்கள் வண்டி
வண்டியாகத் துணிவழிக் கொண்டுவந்து வாலிற் சுற்றினார்
கள் அவர்கள் துணியைச் சுற்றுந்தோறு மிவர்வாலை மிக
நீளமாக்கிக் கொண்டே யிருந்தனர். அசுரர்களும் அவ
ரவர் கட்டியுள்ள வஸ்திரங்களைத் தவிர உள்ளதுணிகள்
அனைத்தையுஞ் சுற்றி யொருமலைபோல பெரிதாக்கினர்
பின்னர் எண்ணெய் முதலிய பலவகைத் தைலங்களை

அத்துணிச் சுருண்மீது விடுத்தனர் இலங்கையி லென்
ணைப் முதலிய எந்தத் தைலங்களும் இல்லிபென்னும்
வண்ணம் அனைத்துத் தைலங்களையும் விடுத்து நனைத்தனர்
நனைத்தபின்னர் நெருப்புக்கொண்டுவந்து வற்றவைத்தனர்
வாலில் நெருப்புவைத்தால் அவர்க்கு வருத்தமுண்டாகு
மென்று கருதினார்களேயன்றி எந்த வகையும் அவரை
அக்கினிதேவனுக்குரியவர் பிள்ளையென்றும் அக்கினிக்
குத் துணைவர் என்றும் அறிந்தவரல்லர் வாலில் நெருப்
புப் பற்றிக்கொள்ளுமளவும் சும்மரீருந்த மாந்திவினைச்
தெழுந்து அங்குமிங்குமாக உலாவிக் குதித்து வாடிநீட்டி
ஒரு கணநேரத்தினுள் அந்த லங்காகார முழுமையும் தீமய
மாகி பெரியும் வண்ணஞ் செய்தனர்.

இவ்வாறிவர் செப்பாரென்றறிபாத் ராவணன் ஊர்
முழுமையும் நெருப்பிட்டிக் கொளுத்திய வானரவீரரைப்
பிடித்துவரும்படி பின்னுமனேக அசுரரையேயினான் அவர்
கள் இவரிடம் வந்தவுடனே இவர் அவர்களைத் தமது
வாலினுட்புறத்து வனைத்துச் சுற்றித் தீயாற் கொளுத்திக்
கொன்றனர் பின்னுமனேகரை யனுப்பினான் அவர்களை
யும் தமது வாற்கோட்டைக்கு எழுந்ததுத் தீயாற்கொ
ளுத்திக்கொன்றனர். இதனை,

“உண்ட நெருப்பைச், எண்டனர் பற்றிக்
கொண்டனை சென்று, எண்டரை வென்றான்
உற்றகலா முன்; சுற்ற ரூங்கைப்
பற்றமிழ்நென்றான், முந்து முனிந்தான்.

“சாய என்னுள், வீரர் வெருண்டார்
நேருது மென்னுள், தேரின் சென்னுள்
எல்லி விசுத்தார், விவ்வு வெருண்டார்
பல்லதி காதல், தொல்லர் தொடந்தார்.

சீர்கெழுவுவியிந்தார், தார்கெழுதலிதழைத்தார்
போர்கெழுமாலைபுனைத்தார், ஓரெழுவிருயுந்தார்.

விண்ணினவெலை வினிம்பார்
மண்ணினவோடி விரைத்தார்
அண்ணலொகாடி யிரைத்தார்
கண்ணினின்பெறின கண்டார்.

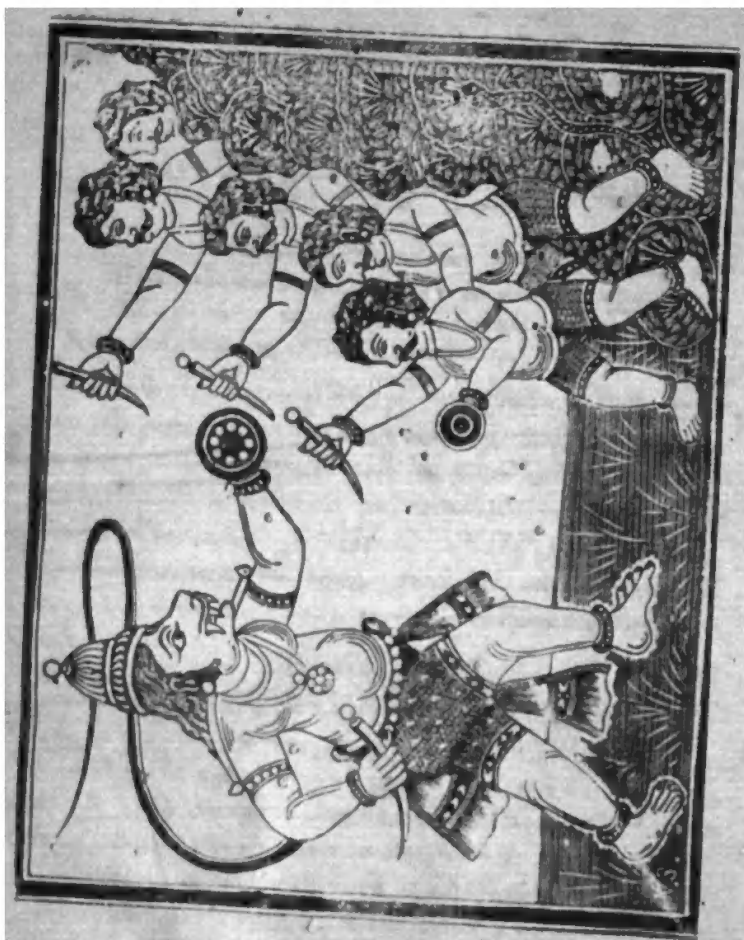
பந்துநீர் பந்துநிரைப்பார், எந்துநிரைந்து நிரைப்பார்
முத்தினர் முத்திரைந்தார், கந்துணர்மாருதி கண்டார்.

எங்கொடுவஞ்சு ரெறிந்தார், கங்கொடுகெகொடு கார்பொல்
வேங்கொடு கோலினர்வெத்தி, வாங்கொடுதானும் விரைத்தார்.

பாதபமொன்று பறித்தான், மாதிரம்மலின் விரைத்தான்
மோதினன் மோதமுனிந்தார், ஒதியுருகு மிழத்தார்.

தாதிடமாருதி கொத்தார்
ஆதிடதுறகு புண்ணிர்
சேதிட ஆடுசெத்தி
யாதிட வோடினதானும்.

என்றுவரும் உதாரணுகளாவன

௧௧ - வது.

சத்தவீரத்வம்ச பராக்கிரமம்.

கல்வாழ்ந்த பேரெயிற் றுத்தாணீசேர் புயவகர
ரெல்லாமழை சும்கையும்க் வெரியினடங்க யிலங்கையழல்
புல்லாகின்ற பொருதெய்திப் பொருதநிருதர் தயின்மிகவும்
பொல்லாவெழுநர் தமைக்கொன்ற புனிதவனுமன் சூழல்போற்றி.

(இ-ள்.) அந்தோவென வரக்கிய எழுதவொலியு நல்ல
மலர்மாயினிந்த தோவினரான வகராழ்ந்த வொலியு மல்
வெரியின் சடசடவென்று மோசையினடங்கா நிற்குமாறு
இலங்காநகரம் திக்கிரையான அந்நகரின் போர்புரிந்த
அகர வீரருட் சிறந்த பொல்லாத சத்த வீரர்களைக்
கொன்ற தூய்மையினரான ஆஞ்சனேயரது சரணாயிந்
தங்களுக்கு நமஸ்காரம், எ-று.

இதன் விவரம்:

பதினேந்தாவதி பராக்கிரமத்தி லுரைத்த வண்ணம்
ஆஞ்சனேயர் இலங்காநகரத்தை அலங்கோலமாக்கி யெ
ரித்த சமயத்தில் அந்நகர வாசிகளான அகரர்களுளாவரு
கலிகெடுங்கிப் பலர் மேலே பறந்து சென்றனர், சிலர் தீக்கே
இரையாயினர், இச்செய்தியை புணர்ந்த சாவனன் கடுங்
கோபத்துடன் அக்ஞாங்குநானறியாமையுடையது இலங்
கையைக் கொளுத்தியது இந்த அறிவுள்ள அக்கினியான
வன். எவ்வாறு கொளுத்தவான் இஃதென்ன யிபரீதம்
ஆர்டா சத்தவீரர்களே நீங்களுங்கள் சைவியங்களுடன்

வினாவாகச்சென்று நமது நகரத்தை வாற்றீயா வெளிக்
கின்ற அக்ஞாங்கிணைப் பிடித்துக்கட்டி அக்கிணையையும்
பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள் என்று கூறியனுப்பினான்.
அவர்களும் மிகுந்த கர்வத்துடன் வில்லம்பு முதலிய ஆயு
தங்களுடன் ஆஞ்சனையருவி லங்கைப்பக் கொளுத்த
புடத்துச் சென்று நார்புறத்திலும் வளைந்துவின்று பாரிய
தங்கள் விற்களை வளைத்து நானேறிட்டு அம்புகளை
வைத்து விடுத்து ஹட்டகாஸஞ் செய்தனர்.

அதன்கூட அஞ்சனாந்தனர் தமது வாலியுயர்த்தி
அச் சத்தவீரர்களையும் வாதுக்குள்ளாக்கிப் பின்னும்
வாலை வளைத்து அவர்களின் முகமுதலிய இடங்களில்
நெருப்புப் பற்றுமாறுசெய்து அவர்களை பன்னெருப்பி
லேயே பொகக்கி நகக்கிக் கொன்றனர். அவர்களை பவர்
கொன்றது மற்றையோரைக் கொன்றதினு மதிகவேடிக்
கைபாகக் கொன்றனர். உடன் வுந்தவர்களையும் அவ்
வாறே கொன்றனர். "அனைவரையும் கொன்றபின்னர்
பிராட்டிகை வணங்கி விடைபெற் நிலங்கையி னின்றும்
ஓரே பாய்ச்சலாக மனேந்திராமிரையை படைத்தனர். இதனை,

“சுந்தரின் தேரினர்தோலா

கிற்றெழில் வீரம்வினைத்தார்

சுந்தரின் மாருதியெற்ற

அந்தெழுநோரு முலந்தார்.

என்பது முதலியவைகளாவன.